

דפי יגור

יום ב', י"ד בתשרי תשפ"ו, 6.10.2025, גיליון מס' 5084

סוכה
נבנה

הנהלת הקהילה 17.9.2025

(מקוצר וערוך על ידי העורך)

עדכונים

רותם ענבר ביקשה לסיים את תפקידה כנציגת ציבור בהנהלה.

עדכון תוכנית השקעות

תוקצב סכום של 200,000 ש"ח לגג התחתון בכלבו. לצורך חיזוקי קונסטרוקציה בגג העליון, לאחר שהסתבר שאין צורך, תקציב זה מתפנה לצרכים אחרים. צרכים אחרים שהועלו:

החלפת מכסחת דשא - 110,000 ש"ח
טיפול בשכונות הבאר והמשתלה - 110,000 ש"ח
הוחלט לעדכן את תוכנית ההשקעות בהתאם לאמור לעיל.

שימוש בצילומים שצולמו במצלמות מועדון

לאור אירועי פגיעה ברכוש במועדון ולבקשת נועה ברקן,

הותקנה מצלמה במועדון. המצלמה מצלמת בפולסים של מספר שניות ולא באופן רציף, ורק לטכנאי יש גישה אליה.

יעל שמשי ביקשה את צילומי המצלמה לשני ארועים שהיו, לדבריה, באסיפה על משי"א ובפגישה עם הוותיקים. לגבי הארוע השני הוגשה התנצלות. ההתנצלות התקבלה וההנהלה לא מקבלת התנהגות של אלימות מילולית או פיזית על כל צורותיה.

החלטות: אם תהיה פגיעה ברכוש, לבקשת מנהלת המועדון ייפתחו סרטוני המצלמה לאיתור האנשים שביצעו את הפגיעה ברכוש.

הצילומים יישמרו, וככל שתהיה דרישה של רשויות החוק לצילומים, הצילומים יימסרו, כמתבקש בחוק.

נטיעות לחג האסיף

אחרי שנה מאתגרת מבחינת מזג אוויר קיצון של קור וחום, שהסתיימה, למרות זאת בתוצאות סבירות. ניטעו עוד 40 דונם אבוקדו, שלושה זנים חדשים ואחד ישן. אחרי החגים יינטעו עוד 50 דונם, סה"כ 90 דונם חדשים, שיצטרפו ל-380 דונם שנשתלו החל משנת 2020 וכבר מניבים. הצפי לשנה הקרובה אופטימי לאור שיפור המים ושיפורים נוספים.

ביום ד', ב' בתשרי תשפ"ו, 24.9.25
הלכה לעולמה
קארי בארי ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

אוסף תגובות והערות מ"מקומי" ומ"חצר יגור"

עם אנטולי, ראש משרד תנועה במשטרת נשר. בשיחה הודגש, כי אסור לצאת עם קלאבקארים מחוץ לקיבוץ לכיוון הסטופמרקט או בית הספר. על פי דבריו, במידה וניידת משטרה תעצור נהג שיצא עם קלאבקאר משער הקיבוץ, אותו נהג יקבל הזמנה לדין ואף עלול להסתכן ב-שלילת רישיון הנהיגה למספר חודשים. אנטולי ציין כי אין בכוונתו לקיים מבצע מיוחד נגד חברי הקיבוץ, אולם חשוב שכל אחד יבין את הסיכון האישי הכרוך בנסיעה כזו.

קורקינטים חשמליים

בתקופה האחרונה אנחנו עדים לתופעה הולכת וגוברת של רכיבה על אופניים וקורקינטים חשמליים בתוך תחומי הקיבוץ - לעיתים במהירות גבוהה, בניגוד לחוק, וללא חבישת קסדה. תופעה זו מהווה סכנה ממשית הן לרוכבים עצמם והן לסובבים אותם: ילדים קטנים, הולכי רגל ומשתמשים אחרים בדרך.

דרישות החוק:

גיל הרכיבה: מותר לרכוב רק מגיל 16 ומעלה.

כשירות רכיבה: חובה לעבור מבחן תיאוריה או בחינה ייעודית לרכיבה.

חבישת קסדה: חובה לחבוש קסדה בכל גיל ובכל דרך, עם מחזיר אור.

רישום ולוחית זיהוי: יש לרשום את הכלי במשרד התחבורה ולהתקין עליו לוחית זיהוי אישית לרוכב (ניתנת להעברה מכלי לכלי).

מקום הרכיבה: רכיבה מותרת בשבילי אופניים או על הכביש בצדו הימני, בהתאם לחוקי התנועה. אסור לרכוב על המדרכה.

הצעה לסלילת כביש שיחבר את שכונת הבלוקונים ושכונת הבריכה

מודי למדן: כביש נוסף יצור עומס גדול על "כביש השלום" בקטע של הבתים הכוללים. אני בספק אם אפשר להכיל שם עוד תנועת רכבים מעבר למה שקורה היום. שכונת הבריכה כבר מחוברת ליגור בשני כבישים, "הטווסים" (שעוקף את הבריכה מלמטה) ו"ההר הירוק" (כביש הכניסה ליגור).

הדרך לפרדס ז"ל צריכה להישאר טיילת. לרכבים לא יקרה כלום, אם יסעו מלמטה או דרך "שביל הטווסים".

הנטייה בתכנון ערים כיום בעולם המערבי - ליצור עדיפות להליכה רגלית. להליכה ברגל ישנם גם יתרונות חברתיים. פוגשים אנשים שאינם חבויים בקופסת רכבם.

תנועת רכב נוספת ביגור פוגעת באיכות החיים שלנו.

גינת כלבים

איריס בירמן: מבקשת מכל מבקרי גינת הכלבים לאסוף את הצרכים של כלביהם. המקום מיועד למשחק, לתרגול משמעת ופריקת אנרגיה ולא מהווה שירותים פתוחים! יש שקיות במתקן ואפשר לקנות אם אין! היום אספתי שם 4 שקיות מלאות של צואה, כי אי אפשר היה לשחק עם הכלב מבלי לדרוך על קקי! אז אנא ממכם.

פינוי גזם

מודי למדן: רשום שפינוי גזם ייעשה ביום רביעי. האם נערך סקר ע"י ענף הנוי באיזה ימים הגזם רב? לי נדמה שהרבה חברים טורחים בגינות ויוצרים גזם דווקא בשבת. ואז כדאי לעשות התאמה עם ימי הפינוי. תודה.

בחירת הנהלות חדשות

איל שריג: אנו עוברים בשבועות האחרונים טלטלה ניהולית וחברתית מהמורכבות שידענו בשנים האחרונות. על פי החלטות יגור בסוף השנה האזרחית מתפזרות שתי ההנהלות ומתחלף היו"ר באותו הזמן.

החלפה של שתי הנהלות באותו הזמן לא טובה בשום ארגון, בטח לא אצלנו, כשיש כאוס מנהיגותי וניהולי. אני פונה לחברי שתי ההנהלות: התכנסו מה שיותר מהר יחד! ותחליטו על הקדמת בחירת היו"ר הבא וחברי ועד ההנהלה מייד אחרי סוכות! (גם אם צריך להביא זאת מייד להחלטת אסיפה). לפחות הנהלה אחת תתחיל להתגבש עד שהנהלת הקהילה תיבחר ותתחיל מחדש. מאחל לכולנו שנה טובה, רגועה, עם בשורות טובות וסיום המלחמה, ושנזכה לקצת שלוה בבית ומחוצה לו. שנה טובה!

פרגון לעושים במלאכת חג ראש השנה

רחל מלכין: תודה רבה לוועדת תרבות וצוות החג, על חג יפהפה ומושקע. היה נעים וברוח התקופה. בימים אלו קשה לשמוח, כאשר מאות משפחות יושבות אבלות סביב שולחן החג, אם בכלל. אבל אם לא נעשה לנו חג, מה עוד ישאר לנו? אז שוב תודה לכל העושים שיהיה לנו חג. בתקווה שהשנה הזאת תביא קצת תקווה ונחמה ושפיות לארצנו המדממת. שנה טובה.

הארכת עונת הרחצה

דורון ס"ט: מבקש בשם קבוצת השוחים בבוקר למשוך את מועד סגירת הברכה עד סוכות, דהיינו עד 10 באוקטובר. להשאיר אותה פתוחה ב-10 ימים נוספים רק בשעת הבוקר. זאת, כפי שהיה מקובל בשנים האחרונות.

נהיגה בקלאבקאר

דורון גרודמן: ברצוני לעדכן אתכם לגבי שיחה שקיימתי

גגות סולאריים

מחסן תאים

מתקן הקירור

מתקן הקירור

סקירת ענפים לסוכות

דגן שוחר (פורסם ב"מקומי")

לכלל יגור (בפברואר) מתארגנים להעברת הפעילות למתחם הלולים הישנים, ליד משרדי הבניין. הנגריה הציגה תוכנית ייעול ושינוי צורת העבודה, שאושרה בהנהלה העסקית, צפויה לפנות את מקומה הנוכחי.

באלגן הפעילות בשיאה, התפוסה גבוהה ולמרות ההפסקה בעקבות המלחמה (עם אירן) נראה, שהתוצאות בהחלט עומדות בתוכניות המקוריות.

החורשה לאחר ביטולים רבים בתקופת המלחמה, נראה שמתאוששים עם מספר יפה של אירועים.

משתלה המכירות נראות מעל התוכנית. המשתלה חיזקה את פעילות היבוא ומגוון המוצרים, תוך מבצעים, שינויים והתאמות בשטח. הפעילות ממשיכה כסידרה, לפי התכנון.

רפת התוצאות נראות טוב, שנה יפה גם מבחינת ההכנסות וגם מבחינת עמידה בתוכניות ובתפעול.

נדל"ן סיימו את החצי הראשון לפי התוכנית, ואנחנו מסיימים בקרוב את השיפוץ במחסן התאים הישן והסבת המקום למתחם טיפולים של חברי יגור.

נחזק את ידי כל העוסקים במלאכה, עובדים ומנהלים בעסקי יגור.

פעילות חקלאית הסתיים פרויקט הקמת המתקן הלוגיסטי לשיווק תוצרת חקלאית (גדיש וחממות). הפרויקט כבר פעיל ומייעל מאוד את העבודה. במסגרת הפרויקט הוקם מתחם בו מתבצעים: מיון, אריזה, קירור ואחסון. מסתמן שהפרויקט עומד בתקציבים שאושרו להקמתו. הוסדרו צירי תנועה והמתחם גודר עם שער, בדומה למתחמי החממות והגדיש המוכרים.

במטע השנה היו לנו אתגרים משמעותיים: בחורף הייתה קרה, שפגעה בחלק מהמטע ובעקבות כך נאלצנו לעשות גיזום משמעותי, דבר שיפגע ביבול.

בחממות החסות הייתה פגיעה ביבול, שהתמודדנו עימה בסוף האביב, ונראה שהחממה חזרה לפעילות תקינה.

אנרגיה מתחדשת יגור (אמ"י) פרויקט בהתהוות: הסתיים החצי הראשון של הוספת הגגות הסולאריים על גגות הלולים הישנים, מוסך הקלנועיות, גג חדש ברפת וגג מבנה סינגל לשעבר. החצי הראשון כבר נכנס לפעילות. החצי השני נמצא בהקמה, כרגע חיזוק הגגות, החלפת אסבסט והכנה להתקנות.

נגריה לאחר דיונים ואישור באח"יג (ובאסיפת אח"יג

מסלול יגור הדעות

בקשרי זוגיות... שלא הכירו את שארע כאן ב-29.6.46. נשמח לכל בקשה לסיור (לחברי יגור זה חצי מחיר וחשוב שתדעו).

בנוסף, אנחנו משפצים את מרכז המבקרים "יגור זה סיפור" סיפור.

בתוכנית השקעות אושר לנו סכום לטיפול בסדקים העמוקים, שנוצרו עם השנים במבנה מיוחד זה. התיקונים אינם כמו בבתים שלנו, אלא בהתאם למבנה לשימור, שההתייחסות אליו אחרת. צוות הבניין שלנו קיבל הדרכה מחברת "ארכו ליים" המתמחה בשימור מבנים ו"בושלי" עבורנו טיח מיוחד ושליכט מיוחד, ונקווה כי בכל המיוחדות שלנו נזכה למראה משודרג.

בפתחנו שנת ה-80 לארועי "השבת השחורה" - ב-29.6.46, והמחשבות, ובניית הצוות והקשרים עם עמותת דור שני לפלמ"ח נרקמים.

הארוע הפותח התקיים במוזיאון אסירי המחתרות בירושלים בנוכחות הנשיא. הוזמנו לשם. לא נסענו, אך ניתן היה להשתתף בזום וביוטיוב.

הם יצרו סרטון שיש בו חומרים על ד"ר שרגא עוגן (תודה לנטע בארכיון) מימיו במעצר בריפיח ובלטרון עם ציוריו וקטעים מיומנו מהמעצר. כשיגיע אלי הסרטון, אפיץ אותו כאן ביגור.

להתראות בעדכונים הבאים...

ענת עוגן

הנגשת הסליק הטרידה אותנו מזה זמן רב. הקושי לרדת למטה במדרגות, למרות שהן עם מעקה יד, היה קושי אמיתי לנכויות שונות ולפחדים לרדת או לחוששים ממקום סגור.

והנה הגיע "קול קורא" של המועצה לשימור אתרים לשידרוג והטבת תנאי המבקר.

בחרנו בצריך הפח שמעל הסליק - שהיווה את ההסוואה לפריקה והוצאת הנשק לפעולות ההגנה והפלמ"ח.

הותקן בו מזגן המקל על החום הגדול, כאשר מתחילים בו את הסיור. הותקנו זוגיות בחלונות והותקנה מערכת במעגל סגור.

המשמעות היא שכאשר מגיעה לסיור קבוצה עם כסאות גלגלים המתקשים לרדת במדרגות, ההדרכה תתחיל כרגיל בצריך הפח ואז המדריך מפעיל מערכת של מעגל סגור.

המבקרים הנשארים למעלה, רואים על מסך את המדריך הנמצא למטה בסליק ומראה את הנשקים, את פתח הכניסה הסודית ואף את הסרטון המוקרן למטה.

ההנגשה תאפשר לאוכלוסיות מיוחדות לחוות את סיפור הסליק הגדול של ההגנה.

בעזרת רבים: **מיכאל דור** - הפרויקטור של "מסלול יגור", התייעצות עם **יובל זך**, **סער גרעין**, שעזר במהלכי הטכנולוגיה הנדרשת והמדריכים הנאמנים שלנו ותמיכתו של **רמי פלג**.

יצא לי, לאחרונה, לספר את סיפור "השבת השחורה" (שלנו) וסיפור הסליק לכמה נשים "מצטרפות" ליגור

ניקיון יגור

(בשני גדלים), מקלות לתפישת לכלוך ובדלים וגם

גלילי אשפתונים.

ענת עוגן העניקה ליעקב לויתן מקל לניקוי, בתור "רוב החובל" של מבצעי הניקיון.

והנה הגיעה שבת: ב-16:00 הקדימו מנכי הוואדי בהנהגתו של רמי, שיצאו מהסגר ו"זרמו" עם מי הליכלוך... כדי שהמים האמיתיים יוכלו לזרום בטבעיות.

ב-17:00 התכנסו בשכונות משפחות, זוגות ובודדים.

מספרת ענת: בשכונת ההר והמכוורת הדרומית הגיעו 14 חברות. רובם גמלאים, שאספו שקים על שקים. המקלות מאוד עזרו. הפחים התמלאו. ואפילו נגזם שיח הרימון, שחסם את שדה הראייה בפנייה ליד הארכיון. הרגשה טובה. מה אגיד.

לא ירדנו לקרטיבים כי... בגילנו סוכר כבר לא...

תמי עוז: אצלנו התחילו להגיע הורים וילדים, וגם רק הורים, התפרשנו על מגרש הכדורגל. גן אביבים וגם התעלה בעוקף. שטח נרחב אותו הצלחנו לנקות בזכות רבים שיצאו ואכפת להם מהסביבה. וזה מה שרצינו להשיג: אכפתיות. אגיד תודה לכל הצוות שהתגייס וכמובן תודה לכל נציגי

משהו טוב קרה ביום שבת - פרויקט ניקיון יגור.

זה התחיל, כשרמי, מנהל הקהילה, כתב שכל מי שמעניין אותו ניקיון יגור, מוזמן להצטרף. וכך התאספנו לזום 15 איש ממגוון גילאים: ולאחר שקיטרנו על הלכלוך בקיבוץ, התחלנו לחשוב מה עושים. איך מעלים את המודעות. איך הופכים את פרויקט הניקיון למעשי? איך מנקים גם את השכונות וגם את השטחים הציבוריים?

החלטנו על יום ושעה, ואז רמי חילק את הקיבוץ לשכונות, ולכל שכונה חיפשנו נציג. כך בעצם התחלנו לערב אנשים נוספים ולעורר את הנושא.

החלטנו גם להעלות את הנושא למודעות הציבורית ולעורר אכפתיות קהילתית.

סוכם ש-2 מהצוות יוצאו דף הסבר לציבור - והדף פורסם.

הכול היה בשיתוף עם גלי - מנהל הנוי.

זום נוסף נערך לסיכום והיערכות.

רמי פירסם דף מידע לנציגי השכונות, שיקחו על עצמם את ריכוז הציוד.

הגענו לחדר הישיבות לאסוף את הציוד: קופסאות כפפות

השכונות. נסיים בתודה לקהל היגורים, שיצא מהבית: ילדים, הורים, מבוגרים, כל אחד ואחת שהרים פסולת וזרק לפח עשה פה רק טוב. החיוכים היו על פני כולם. כולם הגיעו לעיגול, חיכו לקרטיב מצנן, הייתה הרגשה של הדדיות וחברות. שכולנו נהיה רגישים למרחב הציבורי שלנו, נשמור על החברות והקהילתיות החיובית שיש כאן. אמן, שכולם יחזרו כבר הביתה. ו...כמובן שיהיה יום ניקיון נוסף, ועד אז שמרו על הניקיון.

לא הייתי בסביבה לפני שבוע, בתאריך שנקבע לניקוי יגור, אז לא יכולתי להשתתף. אתמול חזרתי מכמה ימים בסרילנקה, וכהרגלי טיילתי עם הכלבה באיזור מגרש הטניס. חברים יקרים, עשיתם עבודה נהדרת! יגור הרבה יותר נקייה בזכותכם. מודה לכל אחד מכם. מאוד חשוב לי הניקיון בחצר, ואני שמח לראות אותה ככה. קראתי שכבר הספיקו ללכלך במגרש הכדורסל. חבל, אבל לכל מי שמנקה: מקווה שזה לא מרפה את ידיכם. בסרילקה ראיתי פעמים רבות מרחב ציבורי מוזנח לגמרי. טינופת בחופים הציבוריים, בשפכים של הנחלים. כל אחד מנקה בשטחו הפרטי, כמובן, אבל לפעמים מוזנח מסביב. מאוד יפה בעיני שאנחנו דואגים כאן גם למרחב הציבורי. אתם (אנחנו) אומרים בזה: יגור כולה היא בית. ואפילו אם אורחים ליכלכו כאן, אנחנו ננקה. באהבה.

ירון שמיר

עם חברים

מיזם הנצחה לאורי רודן ז"ל, על ידי עומרי שוקרון

תאור המיזם: מפגש אחת לשבוע בנקודת התצפית החדשה על ההר על שם אורי רודן, בשעות לפני הזריחה, סביבות 06:30. המפגש כולל פק"ל קפה או תה. שיחה חופשית על חברים שחיו ביגור, בהסכמת המשפחה, כמובן.

על עומרי: לא הכיר אישית את אורי. ההשראה באה לו, כשעלה לנקודת התצפית עם הבת לראות את הזריחה, וראה את השלט לזכר אורי: "חשבתני על הנוף היפה ועל ההזדמנות לחלוק יחד עם סיפורים על אנשים שחיו ביגור. חשבתי לעצמי, כמה אנשים עברו בדרך הזו וראו את הזריחה. קיבלתי תגובות חיוביות והרבה אנשים התרגשו מהרעיון".

על עצמי: מורה לחינוך גופני, מחנך ורכז שכבה בבית ספר שש שנתי, "חוף הכרמל". נשוי לרעות (זכאר) ואב לשניים.

ברכה - אודי קינן

לכל בית יגור שנה טובה.

הימים אותם אנו עוברים, ימים מורכבים וכואבים, במדינה ואף ביגור. אפשר לומר רבות על הזמן הנוכחי, לייחל, לבקש, להתריע ואף לברך.

בחרתי אני להישען על תפילתו של רבי אלימלך מליזינסק, תפילה שהיתה מושמעת לא פעם בטקס ראש השנה ביגור.

רבי אלימלך מליזינסק היה מתפלל כך:

תִּשְׁמְרֵנוּ מִן הַפְּגִיזוֹת וְהַגָּאוֹת וּמִן הַכַּעַס וְהַסְּפָדוֹת וְהַעֲצָבוֹת וְהַרְכִּילוֹת וְשָׁאֵר מַדּוֹת רָעוֹת, וְתִצְּלֵנוּ מִקְּנָאֵת אִישׁ מֵרֵעֵהוּ וְלֹא יַעֲלֶה קְנָאֵת אָדָם עַל לִבּוֹ וְלֹא קְנָאֲתָנוּ עַל אַחֲרֵיס, אֲדַרְבָּה, תֵּן בְּלִבֵּנוּ שְׁנִירָאָה כָּל אֶחָד מַעֲלֵת חֲבֵרֵינוּ וְלֹא חֲסָרוֹנָם, וְשִׁנְדֵּבֵר כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּדָבָר הַנִּשְׁרֵי וְהַרְצִי לְפָנֶיךָ, וְאַל יַעֲלֶה שׁוֹם שְׁנָאָה מֵאֶחָד עַל חֲבֵרוֹ חֲלִילָה.

לו יהי ונדע כחברה לאמץ תפילה זאת, שכל כולה עוסקת במערכות יחסים בין אדם לחברו. שנכיר במעלות ולא בחסרונות, שנדבר בגובה העיניים ושנתמקד כאן בבנייה, בהעמקת שורשים ובקידומה של יגור לעבר העתיד.

ולמדינה אני מאחל שתיגמר המלחמה, יוחזרו החטופים ונשוב לבסס ולקיים כאן חיים הוגנים וראויים.

מזה שנתיים נמצאת מדינת ישראל במלחמה איומה. מצב הרוח הלאומי אינו מרקיע שחקים ואף אצלנו ביגור, לעיתים מתרבים הסכסוכים ואי ההסכמות. מכאן חשוב היה לנו, דווקא בימים כואבים אלו, להתכנס יחדיו ולציין את טקס ראש השנה. קהילה החוגגת חגיה יחדיו, גם בימים סוערים ומורכבים, גם כשמתרבות המחלוקות, היא קהילה בעלת חוסן פנימי ואין מרגש מקבלת חג משותפת, כשכולנו מתכנסים על הדשא ליד חדר האוכל ומברכים על היש.

כשמתבוננים במעגל החגים הקיבוצי והיגורי, אפשר לראות חוט מקשר בין החגים, כאשר לכל חג יש את המאפיין הקהילתי הייחודי לו. טקס ראש השנה מתמקד בציון של שמחות קטנות של חברים החיים בינינו, ובחיבור בין השמחות האישיות למעגל החיים היגורי: לידה, כיתה א', חגיגות בר המצווה, סיום י"ב ויציאה לשירות המדינה, סיום עבודה ותחילה של קרירה מקצועית חדשה, לידה גם של ספר וניצחון הגוף והרוח על כאב ומחלה.

ובין לבין, מקבלים אנחנו את השנה החדשה, בשיר, בריקוד ובמבט, מעט הומוריסטי, על תהליכים העוברים על יגור.

כבר במהלך אוגוסט התכנס הצוות לראשונה, על מנת לחשוב על אופי החג. תמיד קיימות התלבטויות מתי נכון לקיים את הטקס, בשל היות חג זה חג משפחתי, וכן עלו שלל סוגיות נוספות.

לאט לאט התגבש הערב. שמחנו להיענות גדולה מצד חברות, אשר הסכימו לעלות לבמה ולשתף את הקהילה בתהליך אותו הן עברו ולהוסיף גם

ברכה ליגור. ראינו נכונות יפה לשיר ואף לרקוד - וכך נוצר טקס, אשר היו בו אקטואליה ורלוונטיות לחיים שלנו, נגיעה בכאב המדיני וזעקה לסיום המלחמה והחזרת כל החטופים.

אז למי תודה ולמי הברכה?

ראשית: תודות ענקיות לחברות, אשר שיתפו אותנו בשמחות האישיות: **למרטין פרליס** על סיום 46 שנות הוראת תנועה בגיל הרך והתחלה של דברים חדשים, **למידין שחר** על התמודדות עם מחלת הסרטן ונצחון הגוף והנפש, **לאמה מזרחי** על סיום שירות בצה"ל וכניסה לעבודה במערכת החינוך, **לברונה גורביץ** על סיום תואר שני במנהל עסקים בהצטיינות, **לרחלי טורץ** על סבתאות חדשה ו**לרויטל קינן** על הוצאת ספר יעוצי וטיפולי - גן החיות המשפחתי.

תודות למשתתפי הערב והפקתו: **למיכל מלכין** על מודעת החג, **לשרי בירך**, **לנעם נויפלד ולמערכת החינוך של הגיל הרך** על תמונות התינוקות אשר נולדו השנה, **לסיון שביט** על מצגת כיתה א', **לאריה ושושנה רוזיאו** על הברכה ותקיעת השופר, אשר פתחה שערי שמיים, **לאודי קינן** על הברכה, **ליפתח שחר וליואב פיילר** על הנחיית הערב, **לורד הלפרן ויעל ס"ט רשף** על קטעי הקישור, **לליטל ברקן ולזמרים ולזמרות** על השירים היפים במהלך הטקס, **לקרן טנא ולרקדניות** על ריקוד "לו יהי", **ליאנה פוליאק גרודמן** על ריקוד כליזמר, בהשתתפות **ילדי כיתות ג'-ח'**. **ליוליה איריס ולאיל שמש** על מצגת "103 שנים - בונים את יגור", **לניר קורן וליונתן מלכין** על ההגברה והתאורה, **לאבירם בירמן וצוות חדר האוכל** על הכנת הכיבוד ואווירת החג, **לדורון גרודמן וליובל עובדיה** על בניית הבמה, **לאיריס כרמי** על סידור פינת הקפה ועזרה בכל מה שהיה צריך.

ותודה לכל קהילת יגור, הבוחרת להמשיך ולהתכנס ולחגוג חגים יחדיו כבר 100 שנה.

ונסיים בציטוט מתוך שיר מאת עילי בוטנר, בן עין כרמל, שהוקרן בערב, המדבר על חיינו הקיבוציים ועל תקווה לימים הבאים. "קיץ שהגיע אל סופו / כמה צער וכאב הביא איתו / בין הפרדס לבין הרפת / נגמר כבר חג המשק / **מתי כבר תיגמר המלחמה...** / כל עוד אני זוכר את זה / כל עוד אני נושם את זה / כל יום אני בוכה על זה / כל לילה... **כל עוד אני צועק את זה...** / אז משהו עוד נשאר מזה / הוא כאן והוא ממשיך איתנו הלאה..."

צוות החג: **יאנה פוליאק גרודמן (ועדת תרבות), יוליה איריס, ורד הלפרן איריס כרמי, יפתח שחר, יעל ס"ט רשף.**

ברונה גורביץ

אני רוצה לברך את כל תושבי קיבוץ יגור ואת אזרחי ישראל. אחרי שש-עשרה שנים בארץ, ובמיוחד בשנים האחרונות של לימודי התואר השני, עברתי אתגרים רבים - ביניהם ההתמודדות עם השפה העברית והלימודים בשנים של המלחמה הקשה ביותר מאז הקמת המדינה. בזכות משפחתי, הגורביצים, שתמכו בי ונתנו לי את הזמן הדרוש ללימודים, הצלחתי לסיים את התואר השני במנהל עסקים עם התמחות במימון וניהול פיננסי, בהצטיינות, ולהתקדם לתפקיד אנליסטית בכירה בחברה בינלאומית.

אני מאחלת לכולנו שנה של סיום מלחמות, שנה שבה נצמח יחד כחברה מאוחדת וחזקה יותר, שיהיה שלום, ונבנה עתיד טוב לילדינו, וכמובן שכל החטופים יחזרו הביתה אל משפחותיהם.

אמה מזרחי

בתקופה הזאת סיימתי פרק חשוב בחיי ומתחילה פרק חדש. שנתיים בהן הייתי נחושה לתרום למדינה שלי, הייתי מדריכת כושר קרבי, פגשתי חיילים רבים והרגשתי שאני מסורה בהעברת הדרכה לשיפור הכושר.

זה היה מסע מרגש לפגוש את כולם מכל חלקי הארץ, היה משמעותי עבורי.

מהדרכת חיילים היוצאים לקרב עברתי למקום מוגן יותר, וכעת - מדריכה בבית הילדים ה-ר'. אמנם גם זהו אתגר, אך אתגר פשוט יותר ובאותה מידה עם המון אחריות.

מאחלת לבית יגור שנה טובה ורגועה, שנה של שקט בגבולות, שילדים יוכלו לשחק ולהנות בכל מקום ומקום. שחיילנו ישובו בשלום.

מידן שחר

מי ייתן והשנה החדשה תביא בריאות, תקווה, שלום והחלמה - לכל אחת ואחד מאיתנו, ולכולנו יחד. וכמובן כמו כל עם ישראל אני מקווה לשחרור החטופים במהרה ולחזרת כל הלוחמים בשלום הביתה.

ראש השנה מזמין אותנו לעצור רגע, לנשום ולהביט אחורה וקדימה גם יחד. השנה אני עומדת כאן עם לב מלא הודיה. בשנתיים האחרונות התמודדתי עם מחלת הסרטן. זו הייתה תקופה קשה ומטלטלת - מלאה בפחדים. במקביל, פיתחתי גם דרכים פנימיות להתמודד - למצוא שקט מול הפחד, לנשום עמוק, להתחזק מתוכי. למדתי מחדש מה פירוש המילה "חוסן". למדתי לבקש עזרה - דבר שלא תמיד קל. לגלות חולשה, לחשוף פגיעות. אבל דווקא שם, במקומות הכי חשופים, פגשתי את העוצמה. קיבלתי חיבוק גדול מהקהילה - לא רק במילים טובות, אלא גם במעשים קטנים וגדולים. היו חברים שהביאו לי אוכל טבעוני ומזין, מתוך מחשבה ואכפתיות אמיתית. המחוות האלה מילאו אותי בכוח מחודש, והראו לי עד כמה אנחנו לא לבד במסע שלנו. לצד הקהילה, המשפחה האהובה שלי הייתה לי לעוגן - בתמיכה בלתי מתפשרת, באהבה גדולה ובנוכחות מרגיעה. יחד הם חיזקו אותי והזכירו לי שגם ברגעים הקשים ביותר אני אינני לבד. והכול קרה בזמן שבו גם מחוץ לבית שלי הייתה מלחמה - מדינה שלמה שנפצעה, משפחות שחיות בפחד ובכאב, חטופים שעדיין לא שבו. המלחמה האישית שלי התחברה למלחמה הלאומית. כשאני מביטה קדימה, אני מאמינה שההחלמה שלי יכולה להיות השראה גם להחלמה של הקהילה ושל העם כולו. שנזכור לבקש עזרה כשצריך, לתת עזרה כשאפשר, ולהאמין בכוחות שיש בנו.

מרטין פרליס

חיפשת ומצאת איך לחדש ולקדם את הילדים. גידלת וליווית את הילדים של כולנו, מגיל חצי שנה ועד לסיום הגיל הרך. באמת האישה והאגדה. כבר מתגעגעת.

התנועה היא חלק מהחיים שלי. התחלתי כרקדנית בצרפת, עליתי לארץ בעקבות החלום הציוני והגעתי ליגור. כאן התאהבתי והקמתי משפחה. ביגור השתלבתי במערכת החינוך של הגיל הרך, שנתנה לי את כל התמיכה והעזרה ללמוד, להקים ולפתח את תחום התנועה. במשך השנים למדתי רבות על תנועת הגוף. לימדתי מתוך אהבה ואמונה, שהתנועה היא חלק מחיי ומחיי הילדים. ועכשיו העת לסיים מתוך סיפוק ולהיפרד מדורות של ילדים והוריהם, ובהם ילדיי ונכדיי. תודה רבה לכל בית יגור, אלה היו שנים יפות עבורי. אני מתחילה לגלות עולמות חדשים, פותחת חלון לאפשרויות שיבוא ואמשיך תמיד להיות בעשייה. השנה יש לי התחלות חדשות נוספות, של הנכדים: שקד עלה לתורה וחגג בר מצווה, גל עלה לכיתה א', אוריה עלה לכיתה ד', תמר עברה לגנון כרמל ויותם עבר לגן כנען בהרצליה. בהצלחה לכולם וגם לאלה שלא הזכרתי. מאחלת שנה טובה לכל בית יגור, שתהיה שנה שקטה, שנזכה לסיום המלחמה, להחזרת כל החטופים, ושכל החיילים שלנו יחזרו הביתה בשלום.

תגובת עפרי שרון בפייסבוק: מרטין האחת ויחידה, האישה והאגדה. היתה לי הזכות לעבוד איתך עשורים רבים. אשת מקצוע ברמה הגבוהה ביותר. גם לשיעור האחרון הגעת עם מחברת ובה כל השיעורים, מתוכננים מההתחלה ועד הסוף. לאורך השנים כולן למדת, התפתחת,

רחלי טורץ

שנה שבה נוכל לגדל, להזין ולחזק זה את זה ואת החיים שסביבנו. ובסוף אני חוזרת אל מאיה רוז, שמזכירה לי בכל יום שהעתידי נבנה מהבחירות הקטנות שלנו: מהמילים שאנחנו אומרים, מהדרך שבה אנחנו מתייחסים זה לזו, מהעניינים שאנחנו פוגשים. מכל אלה ייווצר העולם שבו היא וכל ילד וילדה יגדלו.

אני עומדת כאן כסבתא של מאיה רוז. כשאני מביטה בה, אני שואלת את עצמי: איזה עולם אני רוצה להשאיר בידיים שלה ושל כל הילדים והנכדים שלנו?

אני מבקשת עולם טוב. ועולם טוב יותר לא נבנה בסיסמאות אלא במעשים היומיומיים, בדרך שבה אנחנו מתייחסים זה אל זה, ובדרך שבה אנחנו מכבדים את החיים עצמם.

כבוד לחיים פירושו להבין שכל יום שבו אנחנו כאן הוא מתנה. מתנה שיש לשמור, להוקיר ולטפח.

כבוד לחיים פירושו כבוד לאדם: לראות כל אחד ואחת לא רק בחיצוניות אלא גם במה שחי בתוכו. להקשיב באמת, לתת מקום, להכיר בערך של כל אדם. כשאנחנו עושים זאת חיינו מתמלאים במשמעות.

אני מאחלת לנו לגדל דור, שיודע שהשוני הוא לא איום אלא מתנה. דור שבחר להקשיב לפני שיפוט, להתקרב לפני התרחקות, לתת לפני לקחת.

אני מאחלת לנו שלום, לא שלום של סיסמאות ולא של חתימות, אלא שלום שנוגד מתוך הדרך שבה אנחנו מתנהגים זה אל זה. שלום שהוא בחירה יומיומית: להתקרב במקום להתרחק, להקשיב במקום לשפוט, להושיט יד במקום להרים יד.

אני מאחלת שכל החטופים והחטופה - החיים והמתים - יחזרו הביתה בדרכם. שהדלתות ייפתחו, שהידיים ייפגשו מחדש, שהחסר יתמלא בנוכחות.

אני מאחלת שנדע להגיד תודה על הפשוט והיקר. על השותפות, על הקשרים בינינו, על האפשרות להיות כאן יחד כקהילה.

אני מאחלת לנו שנה שבה נבחר באור, שנה שבה נבחר באהבה,

לעצמי). הדמות מאפשרת לי להשתחרר מהדמות שלי כמורה, דבר הפועל עלי ועל הילדים במקביל. בדמותי כמיקמיק ליצנית עם אף אדום איני נתפסת בעיניהם כחלק מהמערכת הבית-ספרית, אלא יותר מישהי באמצע, מתווכת, מישהי שונה, אולי מצחיקה, מוזרה, וזה מעורר את סקרנותם ואת הדמיון שלהם. אני מסתובבת בשטח, פוגשת ילדים, פותחת בשיחה חופשית. הפוזיציה הזאת יוצרת יותר חופש ומאפשרת דיאלוג פתוח, ישיר, על כל נושא שמעסיק אותם. אין כפייה ואין ביקורת, יש הקשבה, אמפתיה והשתתפות. עלי לציין שהילדים לעולם יראו אותי במדי הליצן, כך שלעולם עבורם אהיה מיקמיק ולא מיכל.

עלי לציין שלעיתים התרומה שלי למרקם הבית ספרי היא גם בדברים קטנים כמו לסייע לילד להתגבר על מחסום שמונע ממנו להיכנס לכיתה. למשל, פגשתי ילד בוכה, אשר מרגיש לא שייך, ואחרי שיח קצר הוא נרגע ואסף כוחות ונכנס לכיתה. זו דוגמה להתערבות אקראית וחד-פעמית.

את מפתיעה אותי. חשבתי שאת תמיד מאחורי הקלעים.

יש בי המון הומור, דרך הליצנות הוא בא לביטוי. הליצנות פועלת עלי כמו על הילדים, מוציאה ממני דברים אחרים, כמיקמיק אני יכולה לעשות שטויות ולהוציא קולות, לדבר גיבריש ולא לדעת כלום, חופש מוחלט.

"ליצנות חינוכית"? מה זה? ומדוע כדאי לבית הספר להעסיק אתכם?

"ליצנות חינוכית" היא גישה חדשה שבאה להקל ולהגמיש את יצירת הקשר עם ילדים, שמאותתים שהם במצוקה ויד המחנכת הישירה ומטפלים אחרים אינה מגיעה אליהם. החיים בבית הספר מאוד אינטסיביים. אירוע רודף אירוע. כולם, מורים ותלמידים, מתמודדים עם עומסים פיזיים ורגשיים, כולם ביחד וכל אחד לחוד. הקושי של המערכת להגיע ולטפל בתלמיד, שמתקשה להשתלב בחברה ובלימודים, נובע מהרבה סיבות אובייקטיביות המוכרות לכולם. אבל מבחינת הילד זה ממש לא רלוונטי. הוא זקוק לעזרה. הוא צריך מישהו שיקשיב לו ולא ישאיר אותו לבד. לפעמים הוא אפילו אינו מודע לעובדה שהוא זקוק לעזרה. הוא רק מרגיש רע, לא רצוי, לא אהוב, ובבית הספר אין יכולת לנהל תהליכים רגשיים עמוקים. מצב זה החמיר בימים אלו בגלל מלחמה, שאין לה סוף ועדיין לא

שיחה עם מיכל רביב על ליצנות חינוכית בבית הספר רוחלה סגל

כ"ליצנית חינוכית", אומרת מיכל רביב, אינני באה להצחיק ולא להופיע כליצנית, אלא ליצור תקשורת עם הומור, דמיון והקשבה. כל תלמיד עומד בפני עצמו מבחינת דף חלק. לתהליך דרושים סבלנות, גמישות ופתיחות מתמדת כדי להצליח. דווקא ההופעה שלי כליצנית מאפשרת סוג אחר של מפגש ותהליכים, שלקחו זמן רב בעבודתי כמורה לחינוך מיוחד. עכשיו, כ"ליצנית חינוכית", הם קצרים ומהירים יותר. אולי השוני המהותי בתפיסת הילדים אותי זה לא כמבוגר המורה להם מה לעשות אלא כשווה בין שווים, כליצנית אשר יכולה להבין לנפשותיהם שותפה לתהליך ולא מנותקת או מעליו.

שלושים ושתיים שנים עבדה מיכל כמורה לחינוך מיוחד. שלושים שנה זה לא הולך ברגל. לפני שנתיים התחילה לחשוב על התחלה חדשה. לדבריה: היה לי חלום להיות אחות, היא אומרת, התחלתי לברר את האפשרויות המהירות אותי לעולם הרפואה ובאופן טבעי בחרתי להתחיל ב"ליצנות רפואית". שם הסתבר, שבת-החולים מוצפים בליצנים רפואיים. לכן ללמוד ליצנות חינוכית הציעו לי, זה היום הדבר החדש. בשיחה הראשונה שלי עם בית הספר לליצנות חינוכית התנצלתי שאני לא שחקנית, ענו לי זה לא העיקר.

מה מאפשרת לך ה"ליצנות החינוכית"?

כליצנית חינוכית אני לובשת דמות אחרת, ששמה מיקמיק (הכינוי שבחרתי

הרצף וכד'. מאידך, יש ילדים שמסגרת קשיחה היא הדבר האחרון שהם זקוקים לו. כשמדברים על תלמידים, ילדים באופן כללי, הפרט "נעלם", אבל כל ילד הוא עולם ומלואו בפני עצמו, והטיפול בכל אחד צריך להיות בדרך שמאפשרת דיאלוג אישי, יותר רך, זורם, איכפתי וחופשי, בלי לחץ, שיאפשר להם להיפתח ולבטא את רגשותיהם. והקשיים עולים. הם צפים על פני השטח, דרך משחק, ציור, דמיון, הומור וכו'. קושי שלא מדברים עליו, שמתביישים בו או שלא מוצאים את "קרש ההצלחה" להיאחז בו, הופך להיות עומס רגשי, שבא לידי ביטוי פעמים רבות בדרכים עקיפות, כמו התבודדות, אלימות מילולית ופיזית וכד'. סודות הם משא כבד על כולם ובמיוחד על ילדים. ויש דרכים להקל עליהם את המשא הזה.

דוגמה?

הגיעה אלי ילדה מכיתה ב' עם נורמות התנהגותיות מאוד קשות. במפגשים הפרטניים שלנו היא לא דיברה אלי, אלא רק הנחיתה עלי הוראות כמו: תעשי, תביאי! ואני עניתי לה בהומור: "כן מלכתי!", עד חצי המלכות". הילדה הזו הגיעה עם קבוצה, אבל נוכחותה בשיעור הקבוצתי הייתה לא מותאמת. התייעצתי עם מורתי, טליה ספרא, והומלץ להוציא אותה מהקבוצה. אבל בפגישת הקבוצה הבאה היא שוב התייצבה לפגישה הקבוצתית ועמדה קרוב לדלת הכיתה. בשלב מסוים היא יצאה, הביאה דפי כתיבה והכתיבה לליצנית חינוכית מתלמדת "מכתב" וזרקה אותו לעבר מזכירת בית הספר, שהרימה אותו וקראה את תוכנו. ב"מכתב" הילדה כתבה שהיא רוצה למות, כי אף אחד לא אוהב אותה... זו הייתה קריאה לעזרה שעלתה אצלנו, הליצנים החינוכיים, והגיעה בתיווכנו לבית הספר. קל היה לה להיפתח ולהשתחרר מהכבלים של השתיקה דרך התיווך של ליצנית חינוכית.

הלכה למקום אחר. אל הנישה הזו נכנסה ה"ליצנות החינוכית", שהיא מטפלת ברגשות הילדים. ההתייחסות אל הרגשות היא זכות בסיסית של כל ילד.

לדוגמה?

רוצה דוגמה? אחת התלמידות אמרה שהיא רוצה להרביץ למישהו... מיד נהפכתי מליצנית למתאגרפת עם אף אדום. הייתי בצד שלה אבל עם חיוך, שמיד הוריד את מפלס המתח בינינו. לא צריך להיבהל ואפשר לפעמים להגזים. זה לא אומר שאין גבולות. מאידך, לא הכול הוא סיבה לצחוק והומור.

איך "נולד" מין "בן כלאיים" כזה, שהוא מיקס בין חינוך לרפואה מונעת?

הליצן החינוכי נולד ל"הורים", שבאו מתחום המשחק התיאטרוני וחוו בעצמם קשיים של הורות לילדים "מתקשים", הזקוקים ליד מלווה ותומכת. את ההשראה, אין ספק, שנטלו מליצנים רפואיים, אבל התאימו אותה למערכת הבית-ספרית. מבחינת החוק יש חינוך חובה, אבל בתוך הכלל יש יוצאים מן הכלל, והשהות במקום כזה מעצם טבעה יכולה להשאיר שריטות לכל החיים, כשהיא נוטשת את החלשים והשונים.

אז מה היא מטרת כניסתכם לבית הספר?

המטרה שלנו היא לזהות את הילדים המתקשים, להציף את הקשיים של כל אחד ואחת מהם. בהגדרה איננו מטפלים בבעיות אלא אך ורק מוציאים אותן לאור. הליצן החינוכי הוא מעין מתווך לא קונבנציונאלי. במילים אחרות, הוא הטריגר שגורם לילדים להציף את הקושי שלהם, ואנחנו מביאים את זה לידיעת בית הספר והגורמים הנוגעים בדבר.

מה זאת אומרת לא מוגדרים?

תלמידים הזכאיים להקלות בבית הספר באופן רשמי הם תלמידים עם לקויות למידה, הפרעות קשב וריכוז, ילדים על

בצד ובקושי "גילתה" את מה שהעיק עליה זמן רב, הצליחה בעזרת הכתיבה להגיד, שהיא סובלת מהתעללות על ידי תלמידה אחרת.

פגישה פרטנית - כשמה כן היא, פגישה עם תלמיד אחד, לפעמים שניים. כאן יש לתלמיד הרבה חופש בחירה. אני לא מגיעה עם מערך מוכן. תלמידה אחת לימדה אותי התעמלות אומנותית. היא עושה גלגלון ואני, מן הסתם, לא מצליחה. תלמיד אחר הביא את עולם הדמיון עם גיבורים ומלחמות. תלמידה אחרת רצתה ללמד אותי לצייר דמויות וכו'.

בסוף כל פגישה אני מוסרת דו"ח על אירועים שעלו בעת הפעילות. כמו כן לאחר עשר פגישות מקבלים תעודת גמר.

כיצד את מסכמת את השנתיים הראשונות כליצנית חינוכית?

אני מרגישה נחוצה, יש תחושה של עשייה משמעותית, מול התלמידים וגם מול הצוות, אשר שמח לבואי, מתייעץ איתי ושולח אלי תלמידים "מדאיגים". אני מסיימת יום עם תחושת סיפוק ובשבילי זה המון.

מה התוכניות שלך לשנה הבאה?

נפרדתי מבית הספר ובשנה הבאה אעבוד דרך משרד החינוך כ"ליצנית חינוכית" בגנים של החינוך המיוחד בעכו. אני מכניסה דבר חדש לתוך המערכת. אעבוד בעשרה גנים, כאשר כל גן הוא עולם ומלואו. אני חלק מהצוות הטיפולי בגן ואצטרך, יחד עם הגננת, להתאים את תפקידי לצרכי הגן. הרבה סימני שאלה ותהיות: איך זה יראה ואיך זה יתפתח, אך יחד עם זאת, אני מגיעה עם אמונה מלאה בחשיבות של הדבר וביכולת שלי ליצור מרחב מותאם ומזמין.

בכוחה של התערבות כזו לשנות מקצה לקצה את הקשר בין המורה לתלמיד וגם לעצור מצב שיכול להפוך לקריטי ללא טיפול מהיר.

כיצד מתחילה עבודתך בבתי הספר?

ביום הראשון שלי בבית הספר אני מקפידה להיפגש בחדר המורים עם כל צוות המורים, מורידה את האף, אומרת את שמי, מספרת על עצמי, מציגה את מטרות בואי וכיצד אני פועלת ומבקשת דבר אחד, שיקראו לי רק בשם הליצנות שלי מיקמיק.

איך נראה יום של ליצן?

"ליצנות חינוכית" פוגשת את התלמידים בשלוש דרכים: ליצן במרחב - אני מסתובבת בבית הספר, פוגשת ילדים במסדרון ביה"ס, במגרש המשחקים, מצטרפת לריצת הבוקר שלהם, מושיטה "כאפה", כך אני רואה את אלה שעומדים בצד, שאינם שותפים, ומנסה לדובב אותם בהומור, בטריקים ליצניים ומקבלת קשת של תגובות. לפעמים חיוביות כמו בואי מיק מיק ותצטרפי אלינו, ולעיתים אומרים "תזוזי", וזה בסדר מצדי. רוצים לענות? יופי! לא רוצים. גם בסדר.

קבוצות - יש לי קבוצות של שמונה עד עשרה תלמידים, שבאים לכיתה שלי. אני עובדת עם כעשרה מערכי שיעור שהוכנו בביה"ס לליצנות חינוכית. כל שיעור נפתח במוסיקה ותנועה. בפגישה הראשונה אני מגדירה את הגבולות ומציינת מה מותר ומה אסור. השיעור אצלנו אינו פרונטלי. לצד שיחות יש המון משחקים ותנועה. לדוגמה, כשרוצים להוציא מרץ "מפציצים" אחד את השני בכריות. בבית הספר בכברי, בו עבדתי עם תלמידי כיתה ז', השיעור המסכם היה ציור גרפיטי משותף, ודווקא שם תלמידה, שלאורך כל המפגשים עמדה

אבא בונה סוכה הלל צירלין

שוב הוא לוקח ביד את הכלי, בונה עוד סוכה יפה להפליא. רץ ואץ עד שבא השלישי, עם רון בליבו ופתק ביד... הפרינציפ ידוע - מיד הוא יגיע.

וכן הוא עובר לו מסניף לכיתה בשוגג הוא בונה גם סוכה לשכנה... בלילה לבסוף הוא משלים מלאכתו צונח בלי כוח לתוך מיטתו. נרדם וחולם - בשנתו הוא צועק: "רק אל תבקשוני כל זאת לפרק..."

(מתוך "שמענו משק כנפיים" סיפורי ילדות, מחזור י"ח)

אבא של אורי יודע הכל אבא של אורי כמעט כל יכול, לכן, הוא בכלל איננו מופתע כשאורי מגיע מהגן עם פתקה. כי בכל שנה באותה העונה הגננת שולחת אליו הודעה: "חג הסוכות קרב ובא - היום בחמש בונים פה סוכה."

נגמר לו השקט, נגמר המזל מנוחת הצהריים ממילא כבר ז"ל אז אבא של אורי ניגש לו אדיש, נוטל לידיו מסור ופטיש מנסר ומחבר כלונס, תוך דקה, וכן הוא מקים פה סוכה.

עודו מתמוגג מפאר היצירה, בתו מגיעה ובידה גם פתקה: "חג הסוכות מתקרב לו ובא, בשש גם אצלנו בונים ת'סוכה." והיא מזכירה שאין לו ברירה - כי בין כל השאר, הוא גם אבא שלה...

לתכנית "מדברים זיכרון" (Talking Memory). היוזמה נולדה בעיצומה של מגיפת הקורונה, כאשר "בית לוחמי הגטאות" נאלץ להפסיק, זמנית, את פעילות האירוח והביקורים הפרונטליים במוזיאון. סדרת ההרצאות פתחה חלון חדש לציבור בישראל ובעולם, והביאה אלפי משתתפים מאמריקה, מקנדה, מאירופה ומדרום אפריקה, שנפגשו באופן מקוון עם ניצולים, חוקרים ואנשי חינוך - כדי ללמוד, לזכור ולהרהר במשמעות השואה בימינו.

מה שמייוחד בתוכנית הוא שחלק גדול מהאורחים נחשבים למומחים בנושא השואה. יש גם הרבה אורחים שהם דור שני, וזה מוסיף עוד מימד לדיון על זיכרון השואה. יש לציין, שהאורחים מוכנים להשתתף בהתנדבות! לרובם יש קשר ל"בית לוחמי הגטאות" ומאוד מעריכים את העבודה שלנו ואת הארכיון הגדול והמגוון. יש להוסיף, שאני משתדלת להביא תכנים, שמתחברים לעבודה של המוזיאון ולחומרים שיש לנו בארכיון, כמו, לדוגמה, אוסף ברמן, הכולל חומרים על גטו ורשה או אוסף הולנד וכו'.

מה התפקיד שלך היום?

היום, חוץ מלהיות מדריכה במוזיאון ההיסטורי ו"ביד לילד", מוזיאון הילדים, אני אחראית על הקתדרה הבינלאומית - על בניית התוכן, חיפוש המרצים והנחיות התכניות.

כיצד התפתח והתעצב המיצב למה שהוא היום?

לדעתי, מגוון הנושאים והמרצים יוצר תכניות מעניינות. אנו נוגעים בתחומים שלא תמיד התייחסו אליהם, כמו אלימות מינית נגד נשים, או השואה בליטא ושיתוף הפעולה של המקומיים. בנוסף, במשך השנים הצלחתי ליצור שיתופי פעולה עם ארגונים מכל רחבי העולם. כך, אנו מרחיבים את קשרי החוץ שלנו, את קהל המשתתפים ואת מעגל המרצים.

ב-18 בספטמבר 2025 נערך בפרלמנט האוסטרי בווינה טקס הענקת פרס "סיימון ויזנטל", פרס בינלאומי יוקרתי, המוענק מדי שנה ליוזמות חינוכיות וקהילתיות פורצות דרך במאבק באנטישמיות ובהעמקת זיכרון השואה.

במסגרת הטקס, הקתדרה של בית לוחמי הגטאות, "מדברים זיכרון" (Talking Memory) נבחרה לאחד משלושת המועמדים הסופיים מתוך ארגונים מרחבי העולם. את המוזיאון ייצגה בטקס בווינה הגברת Madene Shachar - המנהלת את הקתדרה הבינלאומית. הסדרה, שמתקיימת זו השנה החמישית, הפכה לחלק בלתי נפרד מהעשייה של בית לוחמי הגטאות, עם אלפי משתתפים מ-30 מדינות שונות. במסגרת Talking Memory חוקרים, מרצים ואנשי אקדמיה בינלאומיים מציגים זוויות שונות על נושאים הקשורים לשואה, ולצידם ניצולי שואה ובני הדור השני. אנו גאים במועמדותנו לפרס, כהכרה בינלאומית באיכות הפעילות ובהשפעתה הרבה של הקתדרה בארץ ובעולם.

בית לוחמי הגטאות

מדברת זיכרון

שיחה עם מידן שחר, שייצגה את "בית לוחמי הגטאות" במועמדות לפרס בינלאומי על מיזם חינוכי להנצחת השואה.

איך היה?

היה לי הכבוד להיות בין שלושת המועמדים הפינאליסטיים. היו מעל 200 מועמדים. אני מכירה את מכון ויזנטל בווינה כבר 10 שנים. הפעם הראשונה שהייתי בווינה הייתה בזכות כנס של המכון, בו השתתפתי כמרצה. גם בארץ עבדתי עם אפרים זורוף, מנכ"ל מרכז ויזנטל בירושלים לשעבר. עבורי, הנסיעה וההשתתפות בטקס, שהתקיים בפרלמנט האוסטרי, היו סוג של סגירת מעגל.

ובהשוואה לנסיעות קודמות שלך בעבודה בבית לוחמי הגטאות? האם היה זה לאירועים בארץ, לעיונות לישראל בעולם?

להפתעתי, הרבה מועמדים ונציגי הפרלמנט ומכון ויזנטל ענדו את הסרט הצהוב. אחד הזוכים דיבר בנאום שלו בעיקר על המלחמה, על זכות הקיום של ישראל ועל זכותה להגן על עצמה. כמובן, כל מי שפגשתי מאמין שישראל חייבת להגן על עצמה, ויחד עם זה, היא צריכה למצוא את הדרך הדיפלומטית לסיים את המלחמה בעזה. הזוכה בפרס על פעילות נגד אנטישמיות היה ארגון שמטרתו היא להגן על הקהילה היהודית באנגליה. כמובן, לאחר ה-7.10. האנטישמיות באנגליה עלתה, וכפי שאנו יודעים, כך בכל רחבי אירופה וצפון אמריקה.

כמה שנים את עובדת במוזיאון ואיך הגעת לשם?

אני מתחילה את השנה ה-26 בבית לוחמי הגטאות. בזכות נעמי שמשי, שהייתה אחראית על מחלקת החינוך, הגעתי למוזיאון. חיפשו דוברי אנגלית ומירה לב, אחותה של נעמי, שהייתה מזכירת יגור, פנתה אלי בשם נעמי.

איך נוצר המיזם הזה ומה מיוחד בו, לעומת יוזמות ופרוייקטים אחרים בתחום הנצחת השואה?

המיזם התחיל בשנת 2020, כשמנכ"ל בית לוחמי הגטאות פנה אלי להנחות את סדרת ההרצאות המקוונת באנגלית. החלטתי לקרוא

עולים לרגל

גן אורן

גן חצב

גנון כרמל

פעוטון ארז

במסורת ימי תשרי הגיעו ילדי הגנים והפעוטונים לפעילות קלילה בבית הכנסת: שרו שירי חגים, שמעו תקיעת שופר ובקשו בקשות לשנה החדשה.